

Falange Española Tradicionalista
y de las J. O. N. S.

3

117996

V3

Francisco Franco Bahamonde

Madrid 1945

Anda och lärosatser i det
nationalsyndikalistiska
Spanien

3

117996

3
117996

3
117996

SPANIEN

ETT — STORT — FRITT

FÖR FOSTERLANDET
BRÖDET
OCH RÄTTVISAN

Publicaciones Imperial Toledo.

R. 1010 311

SPANIEN
ET STORT

Förord.

Sedan de olika republikanska regeringar som följde på varandra efter monarkiens fall i Spanien, grundligt misslyckats på alla områden, reagerade den spanska ungdomen snart mot ett sakernas tillstånd, som förde Spanien till det djupaste förfall. Det var just vid universiteten, den första sammanslutningen bildades, som utan att låta skrämmas sig av de oavlåtliga hotelser och smädelser, för vilka de utsattes, började kämpa mot den marxistiska diktaturen, vilken undertryckte hela oppositionspressen och skoningslöst förföljde envar, som icke delade dess tänkesätt.

Så uppkom den s. k. »Falange Española de las J.O.N.S.», som snart fick till ledare en ung man, fylld av optimism och fosterlandskärlek, bärare icke blott av ett namn, som i dag uttalas med vördnad i Spanien: José Antonio Primo de Rivera, utan även en man av en lysande begåvning.

Mäktig av stor vältalighet och fylld av hänförelse för sina idéer, nådde José Antonio Primo de Rivera så snabbt allmänt anseende, att han, blott några månader efter sitt framträdande i Spaniens offentliga liv, invaldes i Parlamentet under sina talrika anhängares jubel och under allmänt bifall av de många, som i honom sågo en förnyelsens man i den gamla utlevade spanska politiken.

Det anförande José Antonio Primo de Rivera höll inför ett fullsatt hus i Madrids största biograf den 19 maj 1935, och varav några av de viktigaste avsnitten härefter anföras i översättning, och vilka sedan visat sig vara en sannskyldig förut-

sägelse om de händelser, som skulle inträffa i Spanien några månader senare.

Då i det Nya Spanien »Falange Española Tradicionalista y de las JONS» bildas och upptar den gamla Falangens läror och dess 26 punkter som utgöra dess program, komma José Antonio Primo de Riveras anföranden att utgöra politiska läroskrifter, som man bör känna för att verkligen kunna genomtränga och förstå den verkliga andan i General Francos Spanien.

Oupphörligen förföljd för sina idéers skull och flera gånger kastad i fängelse utan att ha begått annat brott än att älska sitt fosterland, blev José Antonio Primo de Rivera småningom, efter att ha börjat som den spanska ungdomens föregångsman, till det Nya Spaniens hjälte och en martyr som ger sitt liv för sitt upphöjda mål.

Göteborg, januari 1938, II.

Carlos Oroz.

Utdrag ur
José Antonio Primo de Riveras tal
i "Cine Madrid" den 19 maj 1935.

”Den 14 april 1931 och vi.”

Kamrater! Vårt förehavande i dag är en handling, som innebär det tyngsta ansvar; den innebär avläggande av räkenskap för en verksamhet, som pågått under den långa tidrymden av halftannat år, och för starten av en ny arbetsperiod, som utan tvivel kommer att avslutas med den definitiva segern för Spanska Falangen av J. O. N. S. i Spanien. Invid denna milstolpe på vår väg fordras av oss, då vi nu stå inför historiens anlete, en noggrannhet och ett allvar utan vank, som denna morgon är min plikt, ehuruval fullgörandet av denna plikt kanhända i någon mån kommer att minska den glans och det smickrande bifall från eder sida, som jag annars möjligen skulle kunna vinna.

Vår rörelse — och när jag talar om vår rörelse, tänker jag såväl på beteckningen Spanska Falangen som på beteckningen J. O. N. S., då ju båda äro oupplösligt sammangjutna — börjar med revolutionen av den 14 april 1931. Denna dato har betraktats från mycket olika synpunkter. Den har, liksom alla historiska data, bedömts med mycket oförstånd och mycket groft klander. Vi, som stå långt skilda från dem som krossa vapensköldarna på palatsens fasader, liksom från dem som endast känna saknaden av hovbalernas kadriljer, vi måste, jag upprepar det, inför historiens ansikte med största noggrannhet värdesätta innebörden av den 14 april i förhållande till vår rörelse.

”Konungadömet.”

Den 14 april 1931 — det måste sanningsenligt erkännas — blev konungadömet icke störtat: det föll av sig självt. Den spanska monarkien hade varit det historiska verktyget för utförandet av en av de största uppgifter i världen. Den hade grundat och vidmakthållit ett imperium, och den hade grundat och vidmakthållit det huvudsakligen genom sin främsta förtjänst, den nämligen att vara ensamstyrande. Utan *en* befallande vilja kommer man ingenstans. Men monarken upphörde att vara ensambefallande redan för längs sedan. Redan under Filip III var konungen icke mera den som befallde. Han förtföra att vara den synliga symbolen, men utövat av makten förföll i händerna på gunstlingar och ministrar såsom Lerma, Olivares, Aranda, Godoy. När Karl IV kommer på tronen, är konungamakten intet annat än ett sken utan kropp. Monarkien, som hade skapats i härlägren, drog sig tillbaka innanför hovkretsarna; det spanska folket är obönhörligt verklig-hetssinnat, detta spanska folk, som fordrar av sina skyddshelgon, att de skola skaffa regn, då det råder torka, och om de icke skaffa regn, vänder det dem och deras altare ryggen, detta spanska folk, upprepar jag, begriper inte denna skenmonarki utan makt; därför föll den 14 april 1931 denna skuggskepnad från sin piedestal utan att ens en tropp hillebardierer (slotts-vakt) uppträdde i strid till dess undsättning.

”Glädjen över den 14 april 1931.”

Men vad hände sedan? Sällan torde det ha funnits ett mera lämpligt ögonblick att påbörja ett nytt kapitel, då det förra avslutats, ett nytt stort kapitel i fäderneslandets historia. Framför allt, det oblodiga förlopp, som den 14 april fick, borde

ha givit upphov till en organisation utan blod eller skadegörelse, nästan utan smärta, eftersom det hade ett vitt och öppet galoppfält framför sig. Man behövde icke vidtaga några hämdeakter, icke skipa några domar, man behövde knappast torka några tårar. För hela folket uppgick en ljus förhoppning; ni kommer nog ihåg glädjen över den 14 april, många av er togo förvisso del i den glädjen. Såsom varje folkglädje var den obestämd och omedveten om sin verkliga innebörd; men såsom alla folkliga rörelser hade den på djupet mycket bestämda och klara mål. Glädjen den 14 april 1931, än en gång, var spanska folkets förnyade möte dess gamla längtan efter den uppskjutna revolutionen. Det spanska folket har behov av en omvälvning och det trodde, att den äntligen kommit den 14 april 1931; det trodde, att det äntligen fått den, ty det föreställde sig, att den dagen gav löfte om de två stora ting det så länge längtat efter: först och främst en stor omvälvning i det allmänna nationella tänkesättet, och sedan grundandet och införandet av en i materiellt avseende mänsklig sammanlevnad bland spanjorer.

”Den sociala sidan av saken.”

Grundvalen för mänsklig samlevnad, den materiella grundvalen för spanska folkets trivsel, är sedan århundraden en öppen fråga.

Kapitalismens förfall är ett universellt fenomen. Här är icke rätta ögonblicket att jag skulle för er påvisa dess tekniska kännetecken. Vi ha förut haft andra beskrivningar på dem. Inför andra församlingar och vid andra tillfällen har jag talat härom mera utförligt. I dag, inför eder alla, vill jag endast

fastslå några ords egentliga betydelse på det att man inte skall förvanska dem för oss.

När vi tala om kapitalismen — det veta ni ju redan — tala vi inte om äganderätten. Den privata äganderätten är raka motsatsen till kapitalism. Äganderätten är människans direkta förfogande över sina tillhörigheter; den är en elementär mänsklig rättighet. Kapitalismen har efter hand utbytt människans äganderätt mot kapitalets äganderätt, d. v. s. mot det tekniska verktyget för ekonomiskt övervälde. Kapitalismen har genom storkapitalets fruktansvärda och överväldigande konkurrens med den lilla privategendomen, efter hand förintat hantverket, småindustrien och småbruket; den har så småningom lagt, och lägger varje dag som går, alltsammans under de stora trusternas, under de stora banksammanslutningarnas välde. Kapitalismen nedtrycker till sist såväl godsägaren som torparen, såväl arbetsgivaren som daglönaren, till samma omänskliga belägenhet, i vilken den individ lever, som är berövad alla sina möjligheter, all mening med tillvaron. Just detta skulle jag vilja ha inpräntat i allas medvetande; det är på tiden, att vi icke låna oss åt den vanföreställningen att arbetarpartierna äro fiender till arbetsgivarna och att arbetsgivaresammanslutningarna fientligt bekämpa arbetarna såsom motståndare. Arbetarna, företagen, ingenjörerna, organisatörerna, alla tillsammans bilda produktionens enhetliga stomme, men det finns ett kapitalistiskt system, som, utan eget arbete, endast genom dyr kreditgivning och oskäligen förmåner åt aktie- och obligationsinnehavare, tillgodogör sig större delen av produktionens avkastning och nedtrycker och utsuger chefer, företagare, organisatörer och arbetare över lag.

”Feodalvälde? Slaveri?”

Tänk blott på i vilken förnedring den europeiska människan sjunkit genom kapitalismens påverkan. Europeén har icke längre sitt hem, intet att ärva, ingen självständighet, ingen yrkes-skicklighet, han är bara ett nummer i folkhopen. Här hör man vänsterns folkuppviglare tala om feodal besittningsrätt och som säga, att arbetarna leva såsom slavar. Vi, som icke bedriva någon demagogi, vi kunna tala om, att den feodala äganderätten var långt bättre än kapitalismens, och att den senares arbetare ha det sämre än slavar. Den feodala äganderätten ålade länsherren, på samma gång den gav honom rättigheter, en hel rad med skyldigheter. Han måste svara för sina underlydandes skydd och även för deras uppehälle. Kapitalismens äganderätt är kall och obeveklig; i värsta fall pressar den inte ut räntan, men den bekymrar sig alls inte om sina underhavandes öde. Och vad beträffar slavarerna, så voro de en arvdal i länsherrens förmögenhet; han var skyldig att se till, att slaven icke gick under, ty slaven kostade pengar liksom, låt oss säga en maskin, en häst; under det att nu, då en arbetare dör, veta de höga herrarna inom den kapitalistiska industrien, att de utanför porten ha hundratusentals hungrande, som vänta på att få hans plats.

”Den enda antimarxism, som är möjlig.”

En personlighet, tilldels avskräckande, tilldels tilldragande, siade om det skådespel vi nu bevittna, nämligen kapitalismens kris. Här gå nu alla omkring och orda om, huruvida de äro marxister eller antimarxister. Jag frågar er nu, och jag vill med dessa ord göra den mest allvarliga samvetsfråga: Vad

menas med att vara antimarxist? Vill det säga, att man inte önskar, att Marx' förutsägelser gå i uppfyllelse? Ja, då äro vi alla överens. Vill det säga, att Marx misstog sig i sina förutsägelser? Då äro de som förebrå honom misstaget, just de som misstagit sig.

Ty Marx' förutsägelser hålla på att mer eller mindre snabbt slå in, och detta obönhörligt. Kapitalets anhopning ökas, massornas proletarisering fortsätter, och såsom slutet på alltsammans nalkas vi den sociala revolutionen, som kommer att få en i högsta grad svår period av kommunistisk diktatur. Denna kommunistiska diktatur måste uppväcka fasa hos oss europeer, västerlänningar, kristna, ty den är förvisso en förskräckande förnekelse av allt människovärde; den är sannerligen individens uppgående i en oformlig massa, där varje individualitet går förlorad, där varje människovärelses egenartade och odödliga själ försumpas och förvanskas. Läggen noga märke till att därför äro vi antimarxister; att vi äro antimarxister, emedan det förskräcker oss, liksom det förskräcker varje västerlänning, varje europé, varje kristen, han må vara husbonde eller proletär, detta att vara ett lägre djur i en myrstack. Och det förskräcker oss, ty genom kapitalismen ha vi fått veta en smula därom; också kapitalismen förvandlar oss till en boskapshjord, också kapitalismen är internationell och materialistisk. Därför vilja vi inte veta av varken den ena eller den andra; därför — ty vi tro på deras riktighet — vilja vi undgå uppfyllelsen av Karl Marx' profetior. Och vi vilja undgå den med fast beslutsamhet, ty vi vilja det icke i likhet med de där antimarxistiska partierna, som gå omkring och tro, att den obönhörliga fullbordan av vissa ekonomiska och historiska lagar kunna mildras genom att tala vackra ord till arbetarna och skicka några stückade ylletröjor till deras barns beklädnad.

"Man måste göra början med individen."

Om man verkligen har den allvarliga viljan att förhindra de resultat, varom den marxistiska spådomen siar, finns det ingen annan råd än att rasera det vidunderliga maskineri, vars fortsatta gång oundvikligen leder till dessa resultats förverkligande; att rasera kapitalismens vidunder, som framkallar den sociala revolutionen, den ryska diktaturen. Ja, rasera, men vad skall den ersättas med?

I dag, i morgon, om hundra år komma alltjämt dårarna att säga: ni vilja rasera den blott för att ersätta den med ett annat sakernas tillstånd, som uppsuger och förintar individualiteten. För att komma därhän, skulle vi då göra oss den mödan att förfölja och nedslå de senaste utslagen av kapitalismen och marxismen ända till själva människans förintande? Om vi nu kommit så långt och om vi vilja undvika detta, måste vi begynna uppbyggandet av den nya ordningen genom att börja med människan, med individen, eftersom vi äro västerlänningar, spanjorer och kristna. Vi måste börja med människorna och gå vidare med samfundsinrättningarna, och sålunda gå vi uppåt från människan till familjen och från familjen till samhällena och, å ena sidan, till fackföreningarna, och till sist till staten som skall bli det helas samklang. På så sätt och med denna på politisk, historisk och moralisk grund vilande uppfattning, varmed vi betrakta världen, tro vi, att vi skola nå lösningen av det ekonomiska problemet; vi skola kullkasta den kapitalistiska äganderättens ekonomiska maskineri för att ersätta den med äganderätt åt individen; familjen, samhällena och fackföreningarna.

"Spanien."

Att utföra detta är en brådskande angelägenhet i hela världen, men allra mest i Spanien. Det brådskar mest i Spanien ty vårt läge är å ena sidan svårare, men å andra sidan mindre svårt, än de andra ländernas. Kapitalismen på andra sidan gränserna fick en hjältetid, en glänsande epok; den hade med stor kraft och mycket mod givit upphov till mångfaldiga rikedomar och nya uppslag; men den spanska kapitalismen blev vanför redan från början, allt från begynnelsen haltade den stödd av statsunderstöd och skyddstullar. Vår ekonomi var utfattigare än kanske någon annan stats; vårt folk levde i mera elände än kanske något annat. Jag behöver inte säga något härom efter vad ni nyss hört av de kamrater, som ha talat här före mig. En stor del av den spanska jorden, ödslig, tråkig, torr, oländig och förbenad såsom dess bebyggare, tycks inte ha något annat ändamål än att ligga och vänta på att dessa dess bebyggares benknotor för alltid skola bli begravningsplatser i den.

Denna vår mark, där växlingen mellan sommar och vinter sker utan varken höst eller vår, denna vår mark med kala berg utan träd, byar utan vatten eller trädgårdar, denna ofantliga vidd, där det finns så mycket att göra och på vilken 700,000 arbetslösa med sina familjer hålla på att dö av hunger, därför att man icke ger dem något att utträta; denna vår mark, på vilken det är en ren tillfällighet om det blir en god sädeskörd, under det att brödet är folkets enda föda och dock äter det mindre bröd än var som helst eljest i västra Europa, detta vårt folk skulle behöva en förändring till det bättre mycket snarare än på något annat ställe.

Och att åstadkomma den skulle vara lättare här, ty kapitalismen i Spanien är mindre stark. Vår ekonomi är nästan blott en inre angelägenhet; vi ha otaliga saker att utträta. Med en

klok jordbruksreform, sådan som Onésimo Redondo har påvisat för er, och med en kreditreform, som befriade småbrukarna, de mindre industriidkarna och småhandlarna ur bankprocentariets klor, med dessa två uppgifter skulle vi få fullt upp att beställa under de närmaste 50 åren för att göra det spanska folket till ett lyckligt folk.

"Den ur nationell synpunkt misslyckade 14 april 1931."

Att återuppväcka nationalkänslan, att ställa Spanien på en rättvisare social grundval voro de två saker, som den s. k. revolutionen den 14 april i själva verket utlovade — och så uppfattade folket det, då det utbröt i jubel över det skeddade. Nåväl, har den hållit sitt löfte? Har vi fått tillbaks den härliga nationalkänslan? Ha vi åter enat oss i ett gemensamt nationellt strävande?

Varför skulle jag tala om det som söndrat oss, det som plågat oss, det som förföljt oss, om det som hetsat oss mot varandra? Jag vill endast utpeka för er några av de uppenbara förräderier, som vi ha märkesmännen av den 14 april att tacka för. Först och främst Kataloniens självständighet. De flesta av er känna till Falangens åsikt om den saken. Falangen är fullt på det klara med, att Spanien är mångskiftande, men det angår oss inte. Just därigenom har Spanien från sin första upprinnelse haft förutsättningarna för att bli ett världsvälde. Spanien är mångsidigt och skiftande, men dess olika stammar, med sina språk, sina seder, sina särmärken, äro oåterkalleligen förenade till *ett* i sin världsuppgift. Det betyder ingenting att de administrativa banden slappas; men på ett villkor: att den landsdel, som fått mer av denna världens goda på sin lott, be-

håller fast inpräntat i sitt medvetande den gemensamma kallelsen, så att den aldrig brukar detta sitt goda till att samman-svärja sig mot själva samhörigheten.

Nåväl, författningen har, med instämmande av de höger-partier som nu styra oss, kommit att tolkas i den riktningen, att man måste medge självstyrelse åt de folkdelar, som kommit till myndig ålder, som nått en mera särmärkt karaktär; d. v. s. i stället för att vidtaga försiktighetsmått och söka utforska om enhetligheten är i fara, har man tagit sig för att ge självstyrelse åt de områden, där samhörigheten börjat att vackla, för att den till sist skall helt och hållet falla sönder.

Internationell politik. I dessa dagar äro ni alla mer eller mindre förtrogna med den genom tidningarnas meddelanden. Spanien för sedan fyra års tid samma internationella politik som Frankrike, d. v. s. rör sig inom detta lands internationella sfär. Varför Spanien utvecklar sin utrikespolitiska verksamhet i samklang med vänskapliga makter är ju ingenting att förvåna sig över. Men i den mellanfolkliga samvaron bruka folken aldrig ge något utan att få något i gengäld, men Frankrike, vars internationella politik vi följer, misshandlar oss i handels-traktaterna och undantränger oss till ett lägre plan i Tanger och förhandlar bakom vår rygg om förhållandena i Medelhavet, liksom om vi icke också levde vid Medelhavet; d. v. s. det enda i världen som belönar oss för att vi stödja den franska internationella politiken är några pedantiska ministrars eller ambassadörers tillfredsställda fåfänga.

Och vidare, vad är det för en politik man för för att söndertrasa — termen lydde annorlunda — jag säger söndertrasa armén, den starkaste och därtill den sundaste garantien av alla, som Spanien ännu har kvar. I alla fall fick man mycket brått, man vet inte i vilken avsikt, att riva denna garanti i stycken.

Och till sist, det konstitutionella tillkännagivandet att Spanien avstår från all krigföring. Vad vill detta nu säga? Om det helt simpelt är en fånighet utan någon förnuftig mening bekom, så bort då med dess upphovsmän. Om det vill säga, att Spanien har föresatsen att förbli neutralt i ett kommande krig, borde detta tillkännagivande gjorts på samma gång som en upprustning till lands, till sjöss och i luften, ty denna nation kan inte ens bestämma över sin neutralitet, med sina oskyddade kuststräckor och bosatt som den är på en av de farligaste punkterna i Europa, om den icke kan göra sig fruktad. Endast de starka kunna med upprätthållen värdighet vara neutrala. Jag kan aldrig tro, att upphovsmännen till denna fras velat ålägga oss en ovärdig neutralitet.

”Misslyckandet i samhällshänseende.”

Nå, hur gick det med det sociala? Genomförde man agrar-reformen? Genomförde man kreditgivningsreformen? Ni veta ju alla redan, att den agrarreform, som männen av den 14 april framlade, i stället för att, såsom vi hade åstundat, återge människan dess verkliga värde, återupprätta dess okränkbarhet som individ, som medborgare, som västerlänning, som kristen, som spanjor, i stället för allt detta syftade man mot landsbygdens kollektivisering d. v. s. att även proletarisera jorden, att förvandla jordbrukarna till en stor boskapshjord, såsom städernas arbetarbefolkning redan är det. Därhän syftade de, och inte ens det ha de åstadkommit. Ännu i denna stund ha de inte givit en tumsbredd mark åt lantbefolkningen. Det enda, som de såsom en början till agrarreformen lyckades åstadkomma, var att i sista stund utfärda en förordning, vars innebörd egentligen var en ren hämdeakt.

Och den finansiella reformen, har den blivit av? Ha de kanske med någon klok åtgärd gynnat industriidkarna, arbetarna, företagarna, alla dem som verkligen samverka för produktionen i dess helhet? Nej, alla dessa ha ingenting vunnit; ni känna alla till det kristillstånd, under vilket de fortfarande leva. Men däremot ha de stora internationella företagens vinster icke minskats, och ej heller bankernas intäkter.

”Motrevolutionen. Monarkisterna.”

Männen av den 14 april bära det fruktansvärda ansvaret för att ännu en gång ha förfuskat den spanska revolutionen. Männerna av den 14 april utförde icke vad den dagen utlovade, och därför börja inför dem, inför deras verk, inför den löftesrika innebörden av denna begynnelse dato, de forna krafterna ånyo utveckla sig och göra sig breda. Och här, synes det mig, kommer jag in på ett område, där all er tystnad, allt ert uppmärksamma lyssnande, icke kommer att räcka till.

TVå olika slags styrkor mobiliserades emot revolutionsidén, som förfuskades den 14 april 1931: de monarkiska styrkorna och de högerpartier, som äro anhängare till de nuvarande sakernas ordning. Tag fasta på detta, inför det monarkiska problemet kunna vi icke ett ögonblick låta oss hänföras varken av längtan efter det gamla, och inte heller av något hämdbegär. Vi måste taga ställning till detta problem med det oryggliga allvar, som anstår dem som bevittna dessa dagars avgörande skådespel, som Historien upprullar för oss. Det enda vi ha att göra är att klargöra för oss detta: Föll den spanska monarkien, den gamla ärorika monarkien, därför att den hade fullbordat sitt lopp, därför att den fyllt sin mission, eller blev den störtad medan den ännu bevarade sin för framtiden frukt-

bärande kraft? Detta är vad vi måste överväga, och endast så kunna vi lösa det monarkiska problemet på ett förnuftigt sätt.

Ty just vi — ni ha ju från början hört vad jag sagt — just vi inse, utan en skugga av vanvördnad, utan en skugga av hämdkänsla, utan en skugga av motvilja, många dessutom även med tusen känslökäl av tillgivenhet, vi inse, att monarkien avslutat sin bana; den stod där utan något innehåll och den lossnade och föll till marken såsom ett förtorkat skal den 14 april 1931. Vi konstatera dess fall med all den rörda medkänsla, som den är värd, och vi hysa den största högaktning för de monarkiska partierna, som, i tron att den ännu äger kraft kvar för framtidens problem och därför eggjar folket att återupprätta den, men vi andra, fastän det smärtar oss, fastän inom somliga av oss det uppväcker dolda känslöstämningar och aktningvärda hågkomstkänslor, vi kunna inte kasta fram den friska handlingskraften hos den ungdom, som följer våra fanor, för att återuppliva en institution, som vi betrakta såsom avliden med den äran.

”Vi äro för revolutionen.”

Vi, mina kamrater, tillhöra varken den reaktionära monarkiska gruppen, ej heller ansluta vi oss till pöbelns reaktion. Inför förfalskningen av den 14 april, inför trolleriknepet av den 14 april, kunna vi icke höra till någon av de grupper, som mer eller mindre öppet hysa reaktionära föresatser eller kontrarevolutionära avsikter, ty just vi opponera oss mot den 14 april, icke för att den skulle varit våldsam eller ha kommit olägligt, utan för att den blev ofruktbar, för att den gick om intet och än en gång fördröjde den uppskjutna spanska revolutionens

utbrott. Och därför är det som vi nu, trots alla förolämpningar, trots alla vantolkningar, ur gatsmutsen skola plocka upp den spanska revolutionens anda och idé bland alla dem, som hyllade den men sveko den, bland alla dem som inte vilja återuppliva den, den idé, som förr eller senare, med godo eller ondo, skall återskänka oss vår gemensamma historiska bestämmelse och den sanna sociala rättvisa, som vi nu sakna. Därför skall vår styrelseform, som i likhet med alla revolutionära styrelseformer har sin rot och upphov ur missnöje, protest och brinnande fosterlandskärlek, helt och hållet bli en nationell styrelse utan falsk patriotism, utan förfallets oärlighet, men i samklang med det verkliga, förunderliga och eviga Spanien, som inom sig gömmer sanna spanska traditioners källåder. Den skall bli samhällelig utan demagogiska fraser, ty de komma ej att behövas, men obönhörligt mot all kapitalism, mot all kommunism. Ni skola få se, huru vi skola återupprätta människovärdet för att därpå bygga värdiga samhällsinstitutioner, vilka alla i förening bilda Fosterlandet.

”En svärnådd ära.”

Detta är vad vi vilja och sådan är i dag vår uppgift, vilken vi på nytt gå att utföra. Denna uppgift, kamrater, har det goda med sig att vara svår. Vårt förestående arbete är det allra svåraste. Därför ha vi själva valt det, och därför blir det så mycket mera fruktbringande. Vi ha alla emot oss: revolutionärerna av den 14 april, vilka envisas att misstänkliggöra oss och som komma att misstänkliggöra oss även efter dagens klara och otvetydliga uttalanden, ty de veta, att utkrävandet av räkenskap, som vårt framträdande inför Spanien innebär, är den kraftigaste anklagelseakt mot dem själva; och

å andra sidan kontrarevolutionärerna, emedan de i början hoppades, att vi såsom avantgarde skulle skydda deras intressen, vilka voro i fara, och så erbjödo de oss sin hjälp och t. o. m. en del pengar, och nu bli de utom sig av förtvivlan över, att det, som de trodde vara förtruppen, blivit en stor självständig armé.

Emot såväl de förra som mot de senare och för Spaniens ständiga och sanna bästa, angripna från alla sidor, utan penningmedel, utan tidningspress (se bara på den propaganda, som gjorts för denna demonstration, som samlat 10.000 av våra kamrater); bestormade och bragda i oordning från alla håll, är vår kallelse svår ända till vidunderlighet, men vi tro på undret; vi själva äro delaktiga i detta Spaniens under. Huru många voro vi 1933? En handfull män, men i dag finnas vi massvis överallt. Vi ha vågat att under fyra dagars tid hålla vår sammankomst i denna lokal, som är den största i Madrid; till denna lokal ha vi sammankallat alla, som velat komma, t. o. m. till fots, från de mest avlägsna provinser för att de skola få se våra fanor och namnen på våra fallna. Vi ha med berätt mod valt den svåraste vägen, och trots alla motigheter, trots alla uppoffringar, ha vi lyckats bringa ljus över en av hjältemodets malmådror — männe det är den enda — som ännu lågo kvar dolda i Spaniens jord. Några få ord, några få yttre medel ha varit tillräckliga för att de skulle fordra främsta platsen i de led, där aderton unga kamrater fallit, då livet ännu hade allt att bjuda dem. Just vi, utan hjälpmedel, i fattigdom och svårigheter, vi skola åter ta vara på allt som är fruktbringande och eftersträvansvärt i detta vårt Spanien. Och vi önska, att svårigheterna fortsätta ända tills slutmålet är vunnet, och även därefter: att vårt liv må bli svårt både före och efter segern. För några dagar sedan påminde jag inför en mindre församling om en romantisk vers:

»Jag begär ej Paradiset, men jag åtrår vila» — så löd den. Det var en romantisk vers med en fläkt av sinnlighet; det var en hädelse, men en hädelse byggd på en träffsäker antites: det är visst, Paradiset är icke vila. Paradiset tål ingen vila. I Paradiset får man icke ligga, där står man upprätt såsom änglarna. Nåväl, vi som burit bort vårt bästa på vägen till Paradiset, vi vilja ha ett Paradis, svårt, upprätt, obevekligt, ett Paradis där man aldrig vilar och som på ömse sidor av sina portar har änglar med bart huggande svärd.

BIBLIOTECA NACIONAL DE ESPAÑA

1104083128

